

QUIN FET MÉS CATASTRÒFIC!

Quan vaig arribar a casa, la tieta m'esperava asseguda davant la taula del menjador.

—Com ha anat l'escola, Trem? Vinga, seu i dina!

Que les patates fregides estiguessin a mig pelar i fora del plat, que l'ou estigués esbullat, que la tieta parlés sempre mirant cap a una altra banda, que anés vestida amb la camisa del revés o que les estovalles estiguessin mal posades era conseqüència de la miopia galopant que pateix la tieta.

La tieta té els cabells blancs. Té els ulls petits, molt petits, i els amaga rere unes ulleres amb els vidres semblants a culs de got, amb cercles centrífugs que es dibuixen els uns dins dels altres i que impedeixen que puguis saber de quin color són.

M'agrada molt que la tieta sigui miop, perquè la vida al seu costat és molt divertida i,

tot i que no tinc pares, els dies amb ella són extraordinàriament diferents i feliços.

—Aquesta tarda potser no podràs tornar a l'escola... Aquest matí he estat esporgant les plantes del balcó i he descobert una cosa que no m'ha agradat gens. Les prímulas s'estan morint —va dir la tieta llescant el rotllo de paper de cuina i oferint-me'n una llesca—. Em sembla que avui la fornera m'ha venut el pa d'ahir. Sembla xiclet! En vols una llesca?

—No, no en vull, gràcies!

—El pa és bàsic per a la teva alimentació! —va queixar-se la dona fent un mos a un tros de paper de cuina que de seguida va escopir—. Ecs! Quina mena de pa és aquest? Quan tornem del nostre viatge, canviaré de forn!

—Anem de viatge? On hem d'anar?

—A salvar les prímulas!

—Vaja! Això és fàcil. Només cal anar a la botiga i comprar-ne de noves! —vaig respondre.

—Comprar-ne de noves? Però... Però... Què vol dir això? És que quan et poses malalta et canvio per una altra, Trementina?

Quan la tieta m'anomenava Trementina, volia dir que estava molt enfadada i que el

seu estat d'ànim la feia «trem-olar». Era «trem-ebund» que em fes el nom llarg. Quan em deia Trementina, volia dir que s'acostava una situació «trem-endíssima». Tan «trem-endíssima», que calia dir les paraules amb molta intensitat.

—Què serà de les primules si no les ajudem? —va dir gratant-se el cap.

—No les regues prou? Els toca massa el sol?

—No, no, Trementina! Ha de ser una cosa molt pitjor! Molt pitjor! És un senyal! Això no és més que un senyal!

—Quin senyal? Tieta, sisplau, m'estàs espantant! —vaig preguntar recargolant-me el ble de cabells violeta que em creix damunt l'orella dreta.

—Deixa't el ble, Trem! Tot això només és el principi d'una gran desgràcia! Hem de fer-hi alguna cosa!

La tieta va sortir corrents cap a l'hortet d'herbes aromàtiques i flors que hi ha al balcó de casa. El balcó de casa té una balustrada generosa que envolta tota la façana i va d'un carrer a l'altre perquè l'edifici fa cantonada. La tieta el té ple de plantes que cultiva en pots, de llegums, de pintura, d'olives, pots i més pots on planta llavors, fa esqueixos, barreja espècies...

Després, les herbes que hi creixen les utilitza per cuinar, per fer cremes, infusions, olis, sabó i un miler de coses més.

—Tieta! He de tornar a l'escola o no? Marxem a algun lloc? O el viatge a què et referies fa una estona no era...

—Calla, Trementina!

Com que a la tieta és millor no contradir-la i val més fer-li cas al més aviat possible en tot el que demana, vaig callar. L'aventura ja havia començat.